

Arrest

nr. 199 854 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Arabische vrouw en bent u op (...) geboren in Basra. U zou steeds in Bagdad hebben gewoond.

Op 25 juli 2011 diende u een eerste asielaanvraag in samen met uw zoon uit uw eerste huwelijk, A. A. A. (...) (CG (...), O.V. (...)). U zou Irak zijn ontvlucht nadat uw zoon problemen kreeg met het Mehdileger en de slijterij waarin hij werkte het doelwit werd van een bomaanslag. Op 21 februari 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor jullie beiden. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

In april 2012 keerden u en uw zoon terug naar Irak onder begeleiding van IOM. U vestigde zich terug in Bagdad, meer bepaald in de wijk Karrada. In de periode die hierop volgde, zou uw zoon A. (...) gehuwd zijn met een Jordaanse vrouw om later naar Jordanië te verhuizen.

Na het overlijden van uw eerste echtgenoot in 1993 bent u in 1995 opnieuw getrouwd met uw huidige echtgenoot K. K. M. (...). Jullie hebben samen twee dochters, An. (...) en F. (...). Op 22 mei 2015 zou uw dochter An. (...) door uw echtgenoot thuis betrappt zijn op het moment dat zij met haar buurjongen Ah. (...) alleen thuis was. Uw echtgenoot zou door het lint zijn gegaan, de buurjongen te lijf zijn gegaan en hem uiteindelijk hebben doodgeschoten. Uw dochter zou in paniek naar een vriendin van u zijn gevlucht. Toen u later die dag werd opgebeld door uw vriendin, zou zij u gezegd hebben dat er iets ergs was gebeurd bij u thuis. U zou hierop naar uw huis zijn gegaan, waar u vaststelde dat er een ambulance en veel politiewagens waren geparkeerd voor het huis. U zou heel erg geschrokken zijn van de situatie ter plekke. Toen u binnenging, zou u even uw echtgenoot gezien hebben. Hij zou tegen de aanwezige politie gezegd hebben dat u de pooier was van uw dochter en dat hij daarom de buurjongen Ah. (...) had vermoord. De politie zou vervolgens uw echtgenoot hebben meegenomen. U zou uw belangrijkste identiteitsdocumenten hebben verzameld om vervolgens naar het huis van uw vriendin in Bagdad onder te duiken. U had immers schrik dat de familie van de vermoorde jongen wraak zou willen nemen op u en uw dochter. Ongeveer acht dagen later zou u vanuit Bagdad samen met uw twee dochters legaal naar Turkije gereisd zijn. Vervolgens zouden jullie vanuit Turkije illegaal veder gereisd zijn tot in België, waar u op 10 augustus 2015 asiel aanvroeg.

In België zou u van uw zus hebben vernomen dat de leden van de stam van uw echtgenoot zijn bijeengekomen en dat ze een doodsvonnis hadden uitgesproken tegen u en uw dochter An. (...).

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw twee dochters, uw bewijs van nationaliteit en die van uw twee dochters, de woonstkaart op naam van uw echtgenoot, uw rijbewijs en verder nog enkele kopies in verband met de moordzaak waarbij uw echtgenoot officieel in beschuldiging is gesteld en tenslotte nog een kopie i.v.m. een verstotingsdocument.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u zich nog baseerde op de feiten van uw eerste asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat deze werd afgewezen door het CGVS. De door u en uw zoon A. (...) aangehaalde feiten werden immers niet geloofwaardig geacht. U haalde in dit verband aan dat de problemen van 2011 weliswaar nog actueel zijn, maar ook dat uw zoon zich in Jordanië bevindt en dat uzelf nooit problemen heeft gekend omwille van zijn problemen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 24-26). Wat er ook van zij, het CGVS achtte de problemen die jullie destijds aanhaalden ongeloofwaardig. Jullie zijn bovendien nooit in beroep gegaan tegen de weigeringsbeslissingen van het CGVS.

In verband met het probleem waarvoor u een tweede asielaanvraag indiende, dient te worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal er niet van overtuigd heeft dat uw echtgenoot het vriendje van uw dochter zou vermoord hebben en dat jullie als gevolg van deze feiten het land zijn ontvlucht.

Zo is het weinig geloofwaardig dat u klaarblijkelijk niet weet wat er precies is gebeurd toen uw dochter en haar buurjongen door uw echtgenoot zouden zijn betrappt. Toen u deze vraag werd gesteld, antwoordde u eerst dit niet te weten aangezien u op het moment van de feiten niet aanwezig was. U werd erop gewezen dat uw dochter samen met u mee naar België is gevlucht en dat er intussen al meer dan anderhalf jaar verstreken is sinds de feiten zich hebben voorgedaan. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u het hier nooit met uw dochter over zou gehad hebben, temeer daar deze feiten de directe aanleiding vormden voor uw echtgenoot om de moord te plegen en a fortiori voor u om het land uit te vluchten. U verklaarde nu dat uw dochter zeer verlegen is en dat ze u dus niets over die bewuste namiddag heeft verteld. U vroeg zich vervolgens luidop af of uw echtgenoot hen had aangetroffen in bed of zo om hierna dan weer te laten optekenen dat uw dochter had gezegd dat ze enkel in de living hadden gezeten en dat er verder niets anders was gebeurd. Deze incoherente en algemene verklaringen kunnen allerminst overtuigen. U kan bovendien helemaal niets zeggen over welke relatie in het algemeen uw dochter heeft gehad met deze buurjongen. U verklaarde opnieuw dat uw dochter helemaal niets wil zeggen over de persoonlijke zaken in haar leven (zie gehoorverslag CGVS, vragen 110-114). Zoals gezegd: dit kan niet overtuigen. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u toch op zijn minst meer stappen zou hebben ondernomen om één en ander te weten te komen, in het bijzonder over welke soort relatie uw dochter precies heeft gehad met deze door uw echtgenoot vermoorde buurjongen en over wat er precies gebeurd was op het moment dat zij betrappt werden door

uw echtgenoot. Dat u over dit alles in het geheel niets weet te zeggen, is hoogst merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

U haalde verder aan dat er tegen u en uw dochter An. (...) een arrestatiebevel is uitgevaardigd door de Irakese autoriteiten omdat jullie werden opgeroepen als getuigen in de moordzaak van de buurjongen Ah. (...) en omdat jullie twee keer niet kwamen opdagen. U voegde er meteen aan toe dat u deze verklaring niet kan staven aan de hand van documenten omdat u niemand heeft om uw belangen te behartigen en dus de nodige documenten te bezorgen. U werd erop gewezen dat u via uw zus toch een heel aantal kopies van gerechtelijke documenten heeft laten bezorgen. U beaamde dit wel, maar lichtte toe dat er in de praktijk nog veel meer gerechtelijke documenten zijn dan deze door u voorgelegde (kopies van) documenten. Uw verklaringen in dit verband overtuigen niet.

Bovendien is het opvallend dat u klaarblijkelijk zonder enig probleem het land op legale wijze heeft kunnen verlaten en dit kort na de feiten van de moord, waarin u en uw dochter kroongetuigen zouden zijn. U lichtte toe dat jullie namen zo kort na de feiten klaarblijkelijk nog niet waren verspreid bij de Irakese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 74-81). Deze uitleg overtuigt opnieuw niet, net zo min als uw verklaringen waarbij u laat optekenen dat u op 22 mei 2015 in uw huis binnenkwam waar even daarvoor nog een moord was gepleegd door uw echtgenoot. Het is weinig geloofwaardig dat u daar zomaar kon binnen wandelen zonder dat u zich diende te identificeren, gelet op de aanwezigheid van de politie omwille van de moord die daar net had plaatsgevonden. Het is evenmin geloofwaardig dat de politie u helemaal niet zou ondervraagd hebben en dat u gewoon het huis weer kon buiten gaan nadat u eerst al uw identiteitsdocumenten en die van uw twee dochters had verzameld. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat het uw huis was en dat u toch het recht had om binnen te gaan in uw eigen huis. U haalde verder aan dat de politie niet het recht had om u te ondervragen. Ze hadden volgens u enkel dit recht in het kader van een strafzaak voor een rechtbank. U voegde er ook nog aan toe dat u op het moment van de feiten niet aanwezig was in het huis en dat er dan ook helemaal geen reden was om u te ondervragen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 94-98). Uw uitleg overtuigt andermaal niet. Het is weinig aannemelijk dat de politie u helemaal niet zou hebben tegengehouden en grondig zou hebben ondervraagd over uw echtgenoot. De door u geschetste gang van zaken is allerminst geloofwaardig te noemen.

Vervolgens legde u incoherente verklaringen af over de algemene houding van uw echtgenoot ten opzichte van uzelf. Enerzijds liet u bij aanvang van het gehoor optekenen dat uw echtgenoot een vreedzaam iemand was en dat jullie een heel normaal huwelijk hadden. U lichtte ook toe dat uw man afkomstig is van een erg open en dus zeker niet geradicaliseerde familie (zie gehoorverslag CGVS, vragen 35, 36, 47 en 48). Anderzijds is er wel degelijk de moord die hij zou gepleegd hebben op de buurjongen. Uw echtgenoot zou u bovendien op 22 mei 2015 toen u even in jullie huis aanwezig was, waar net daarvoor de moord was gepleegd, nog de pooier van uw dochter hebben genoemd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 100 en 101). Verder is er blijkbaar een overeenkomst geweest tussen de stam van uw echtgenoot en de stam van de vermoorde buurjongen waarbij werd besloten om u en An. (...) te zullen vermoorden, om F. (...) gedwongen te laten huwen met één van de leden van de stam van de vermoorde buurjongen en om uw echtgenoot met rust te laten nadat hij een soort van afkoopsom had betaald (fasal). U werd erop gewezen dat dit alles niet te rijmen valt met uw eerdere verklaringen als zou uw man een vreedzaam iemand zijn afkomstig van een liberale en open stam. U lichtte nu toe dat u met dit laatste bedoelde dat de leden van de stam van uw man niet veel belang hechtten aan bidden en kledingvoorschriften, maar dat ze wel erg zwaar tillen aan de feiten die uw dochter had gepleegd, namelijk het hebben van een relatie op minderjarige leeftijd en vervolgens iemand mee naar huis nemen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 106-109). Deze uitleg overtuigt andermaal niet.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niet op de hoogte bent van wat er precies gebeurd zou zijn met uw echtgenoot nadat u het land bent ontvlucht. U stelt dat uw echtgenoot kort na de feiten is gearresteerd door de politie en vervolgens werd meegenomen naar het lokale politiekantoor en later werd overgebracht naar een echte gevangenis. U heeft er evenwel geen idee van welke gevangenis dit dan wel zou zijn, laat staan dat u weet of hij veroordeeld is en zo ja tot welke straf (zie gehoorverslag CGVS, vragen 64-69). Dat u hoegenaamd niet op de hoogte bent van de situatie van uw echtgenoot is op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen. Immers, het is precies omwille van de feiten die hij zou gepleegd hebben dat u besloot het land te ontvluchten samen met uw twee dochters. Bovendien blijkt dat u wel degelijk nog contact heeft met uw zus in Bagdad en ook dat zij u concrete informatie kon verschaffen over de moordzaak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 86-92). Dat zij u dan helemaal niets zou hebben kunnen zeggen over wat er precies met uw echtgenoot is gebeurd en naar welke gevangenis hij eventueel is overgebracht, is weinig geloofwaardig. Uw uitleg als zou u met uw zus niet altijd over de moordzaak durven te babbelen uit vrees dat zij dan ook in de problemen zou kunnen komen, kan niet overtuigen. Uw zus heeft u immers wel nog de verschillende kopies van de gerechtelijke documenten bezorgd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 81). Bovendien is er sinds de moord op de buurjongen Ah. (...) bijna twee jaar verstreken. Het is dan ook onbegrijpelijk dat er in de

loop van deze twee jaar niet meer concrete informatie zou zijn gekomen over het lot van uw echtgenoot.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere

factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. U verklaarde weliswaar in Basra geboren te zijn, maar na uw tiende zou u nooit meer in deze stad hebben gewoond. U zou integendeel altijd in Bagdad hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 13-18). Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer

individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de

impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde originele documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw twee dochters. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Verder legde u nog kopies voor van gerechtelijke documenten in verband met de moordzaak waarbij uw echtgenoot verdachte zou zijn en een kopie (op 15 februari 2017 maakte u een origineel exemplaar over) in verband met de verstoting. In verband met deze door u voorgelegde kopies dient te worden opgemerkt dat kopies van documenten weinig bewijswaarde hebben. Dergelijke documenten kunnen enkel in overweging genomen worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien dient opgemerkt dat in Irak de bewijswaarde van documenten, ook originele, zeer relatief is gelet op het feit dat documentenfraude en wijdverspreide corruptie zeer erg ingeburgerd zijn (zie COI Focus Irak corruptie en documentenfraude). In verband met de gerechtelijke documenten dient nog opgemerkt te worden dat u geen idee heeft van wat er precies in deze documenten is geschreven. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u in zeer algemene termen dat het over uw problemen gaat. Wanneer u dan werd gevraagd of u kon zeggen wat er concreet in deze documenten was geschreven, verklaarde u niet te kunnen lezen. U voegde er wel aan toe dat uw dochters u de inhoud ervan hadden voorgelezen. Op het einde van het gehoor en nadat de verschillende gerechtelijke documenten waren vertaald door de aanwezige tolk, werd u opnieuw gevraagd wat de precieze inhoud was van deze door u voorgelegde documenten. U liet het volgende optekenen: 'het is van de politie: weet ik veel'. Er werd u nu gevraagd of uw dochters deze documenten dan niet hebben voorgelezen zoals u bij aanvang van het gehoor nog had verklaard. U antwoordde hierop dat uw dochters niets van het Irakese recht kennen en ook dat ze intussen beter Nederlands dan Arabisch kunnen lezen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5-12 en vragen 141-144). Het feit dat u hoegenaamd de inhoud van deze door u voorgelegde kopies van gerechtelijke documenten niet kent, ondermijnt verder in sterke mate uw algemene geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar haar in de bestreden beslissing verweten wordt dat zij niet weet wat er precies is gebeurd toen haar dochter en haar buurjongen door haar echtgenoot werden betrappt, verwijst verzoekende partij naar de Iraakse cultuur en stelt zij dat dergelijke zaken niet besproken worden. Daarnaast betoogt zij dat de gebeurtenissen een grote impact hebben gehad op haar dochter, waardoor zij hierover niet in detail wou treden. Bovendien vluchtte haar dochter onmiddellijk weg nadat zij betrappt werden en was zij dan ook geen getuige van de moord. Evenmin waren er andere getuigen aanwezig en verzoekende partij stelt dat *“onmogelijk van verzoekster verwacht (kan) worden dat zij zaken gaat verzinnen alsof zij erbij was”*.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar de Iraakse gewoontes om te verklaren waarom zij en haar dochter hierover niet gesproken hebben. Immers zou het omwille van deze verboden relatie van haar dochter zijn dat verzoekende partij de zeer ingrijpende beslissing heeft moeten nemen om, samen met haar dochter, haar land van herkomst te verlaten. In dergelijke context is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij niet meer stappen heeft ondernomen om één en ander te weten te komen. De Raad wijst erop dat nergens van verzoekende partij verwacht wordt dat zij *“zaken gaat verzinnen alsof zij erbij was”*, doch wel dat zij zich over deze feiten zou informeren bij haar dochter. Evenwel blijkt duidelijk dat verzoekende partij niets weet over die bewuste namiddag. Zo vroeg zij zich luidop af of haar echtgenoot hen had aangetroffen in bed of zo, om hierna dan weer te laten optekenen dat haar dochter had gezegd dat ze enkel in de living hadden gezeten en dat er verder niets was gebeurd (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2017, vraag 111). Ook over hoe zij betrappt werden door haar man is verzoekende partij bijzonder vaag (*“Ik denk dat hij hen heeft gezien in de kamer. Misschien waren ze bezig met iets, maar ik weet niet wat, anders was hij niet zo kwaad...”* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2017, vraag 114)). Dergelijke vage en incoherente verklaringen ondergraven op flagrante wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het weinig geloofwaardig acht dat verzoekende partij zomaar haar huis kon betreden zonder dat zij zich diende te identificeren, gelet op de aanwezigheid van de politie omwille van de moord die daar net had plaatsgevonden, bemerkt verzoekende partij dat de verbalisanten toen nog niet op de hoogte waren van de beweegredenen van de moord en dat zij dan ook als volledige buitenstaander werd aanschouwd.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat het allesbehalve geloofwaardig is dat verzoekende partij gewoon haar huis mocht betreden terwijl er net een moord had plaatsgevonden. Ook dat zij niet ondervraagd zou zijn geweest is allesbehalve aannemelijk, nu de dader van de moord immers haar echtgenoot betrof

en verzoekende partij derhalve bezwaarlijk als “*volledige buitenstaander*” kan worden beschouwd. Bovendien, indien men nog niet op de hoogte was van de beweegredenen van de moord, zoals verzoekende partij aangeeft, kan men des te meer verwachten dat men haar vragen zou stellen over haar echtgenoot teneinde hierover meer duidelijkheid te krijgen. Dergelijk geschetst verloop van de feiten is allesbehalve geloofwaardig.

2.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat zij incoherente verklaringen aflegt over de algemene houding van haar echtgenoot, oppert verzoekende partij dat “*(h)et gegeven dat verzoekster een normaal huwelijk had met haar man en hij afkomstig was uit een open familie, (...) niet (betekent) dat haar man alle tradities overboord gooide*”. Het gegeven dat zijn dochter (seksuele) handelingen stelde en zo de familie ten schande bracht, was voor hem volstrekt onaanvaardbaar.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de buitensporige reactie van haar echtgenoot op de relatie van hun dochter met de buurjongen en de overeenkomst die nadien zou zijn gesloten tussen de stam van haar echtgenoot en de stam van de vermoorde buurjongen waarbij werd besloten om verzoekende partij en A. te zullen vermoorden, om F. gedwongen te laten huwen met één van de leden van de stam van de vermoorde buurjongen en om haar echtgenoot met rust te laten nadat hij een soort van afkooptom had betaald (*fasal*) geenszins verzoend kunnen worden met de verklaring van verzoekende partij dat haar echtgenoot een vreedzaam iemand was en dat hij afkomstig is van een erg open en liberale stam. Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen doen verder afbreuk aan het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet op de hoogte is van wat er precies gebeurd zou zijn met haar echtgenoot nadat zij het land is ontvlucht, stelt verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij contact zou opnemen met de desbetreffende instanties/personen teneinde hierover meer informatie te verkrijgen nu “*(d)it (...) geheel in(gaat) tegen de gegronde vrees van verzoekster om zich terug te begeven naar haar land van herkomst*”. Voorts is zij weliswaar via haar zus reeds aan enkele documenten kunnen geraken, doch kan ook van haar zus niet verwacht worden dat zij haar leven zou riskeren om meer informatie te bekomen.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt dat zij contact zou opnemen met de overheidsinstanties van haar land van herkomst en/of dat zij zich naar haar land van herkomst zou begeven teneinde hierover meer informatie te bekomen. In de bestreden beslissing wordt louter vastgesteld dat verzoekende partij niet op de hoogte blijkt te zijn van wat er precies gebeurd zou zijn met haar echtgenoot nadat zij het land is ontvlucht, dit terwijl zij nochtans nog contact heeft met haar zus in Bagdad. Zij het tevens bemerkt dat evenmin van haar zus verwacht wordt dat zij haar leven zou riskeren om meer informatie te bekomen. Doch kon haar zus verzoekende partij reeds concrete informatie verschaffen over de moordzaak en heeft haar zus reeds verschillende kopieën van de gerechtelijke documenten bezorgd waardoor het dan ook niet geloofwaardig is dat haar zus haar dan helemaal niets zou hebben kunnen zeggen over wat er precies met haar echtgenoot is gebeurd en naar welke gevangenis hij eventueel is overgebracht.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat haar dochter niet werd gehoord, terwijl zij nochtans meerderjarig was op het moment van het gehoor van verzoekende partij en de raadsman van verzoekende partij tijdens het gehoor hierom verzocht heeft, bemerkt de Raad evenwel dat uit de vaststellingen in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas waardoor niet ingezien kan worden waarom de commissaris-generaal ook de dochter van verzoekende partij – die minderjarig was op het moment van de asielaanvraag van verzoekende partij en geen asielaanvraag in eigen naam heeft ingediend – had moeten horen.

2.2.8. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij via haar zus verschillende documenten heeft bemachtigd waaruit blijkt dat haar echtgenoot officieel in beschuldiging werd gesteld voor moord doch dat deze documenten door verwerende partij “*louter vermeld (worden) als voorgelegde documenten*”, stelt de Raad evenwel vast dat deze documenten geenszins door verwerende partij “*louter vermeld (worden) als voorgelegde documenten*” maar dat daarentegen in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom deze documenten niet volstaan om de door haar voorgehouden asielmotieven aan te tonen. Meer bepaald wordt inzake de door verzoekende partij neergelegde documenten terecht het volgende vastgesteld: “*De door u voorgelegde originele documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw twee dochters. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Verder legde u nog kopies voor van gerechtelijke documenten in verband met de moordzaak waarbij uw*

echtgenoot verdachte zou zijn en een kopie (op 15 februari 2017 maakte u een origineel exemplaar over) in verband met de verstoting. In verband met deze door u voorgelegde kopies dient te worden opgemerkt dat kopies van documenten weinig bewijswaarde hebben. Dergelijke documenten kunnen enkel in overweging genomen worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien dient opgemerkt dat in Irak de bewijswaarde van documenten, ook originele, zeer relatief is gelet op het feit dat documentenfraude en wijdverspreide corruptie zeer erg ingeburgerd zijn (zie COI Focus Irak corruptie en documentenfraude). In verband met de gerechtelijke documenten dient nog opgemerkt te worden dat u geen idee heeft van wat er precies in deze documenten is geschreven. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u in zeer algemene termen dat het over uw problemen gaat. Wanneer u dan werd gevraagd of u kon zeggen wat er concreet in deze documenten was geschreven, verklaarde u niet te kunnen lezen. U voegde er wel aan toe dat uw dochters u de inhoud ervan hadden voorgelezen. Op het einde van het gehoor en nadat de verschillende gerechtelijke documenten waren vertaald door de aanwezige tolk, werd u opnieuw gevraagd wat de precieze inhoud was van deze door u voorgelegde documenten. U liet het volgende optekenen: 'het is van de politie: weet ik veel'. Er werd u nu gevraagd of uw dochters deze documenten dan niet hebben voorgelezen zoals u bij aanvang van het gehoor nog had verklaard. U antwoordde hierop dat uw dochters niets van het Irakese recht kennen en ook dat ze intussen beter Nederlands dan Arabisch kunnen lezen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5-12 en vragen 141-144). Het feit dat u hoegenaamd de inhoud van deze door u voorgelegde kopies van gerechtelijke documenten niet kent, ondermijnt verder in sterke mate uw algemene geloofwaardigheid." Verzoekende partij laat na deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat rekening gehouden moet worden met het gegeven dat zij een alleenstaande moeder is met twee dochters, bemerkt de Raad evenwel dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar echtgenoot gepleegde moord. Gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen in dit verband, biedt verzoekende partij geen enkel zicht op haar werkelijke gezinssamenstelling. Bovendien, indien zij inderdaad een alleenstaande moeder is met twee dochters, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoonst hoe dit gegeven op zich in haar hoofde aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er dienaangaande op dat artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Bagdad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat uit de uitgebreide motivering van verwerende partij in dit verband, die zich hiervoor steunt op de aan het administratief dossier toegevoegde "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (administratief dossier, stuk 22, landeninformatie, deel 1), blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekende partij (Bagdad) niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt. De Raad merkt hierbij op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet. De analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad in de bestreden beslissing wordt bovendien bevestigd door de recentere “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 die verwerende partij per aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Het verweer van verzoekende partij in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De door verzoekende partij aangehaalde informatie (bijlagen 3-7 van het verzoekschrift) is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund, met name de “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017. Wat betreft de bomaanslagen in februari/maart 2017 waarnaar verzoekende partij verwijst (stukken 5 en 7 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat deze ook vermeld worden in voormelde recentere “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande echter niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook door de Raad overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin de asielaanvraag van verzoekende partij ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Hoe meer verzoekende partij eventueel het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming ((HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, ro. 39).

In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, in het bijzonder het gegeven dat zij een alleenstaande moeder is met twee dochters, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen inzake deze elementen. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekende partij niet aan dat zij op voormelde basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij ter terechtzitting verschillende stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT